

De mai multe decenii iarna ne „surprinde” nepregătiți. Lipsa de căldură, lipsa de apă se adaugă la celelalte lip-suri — permanente — odată cu venirea Crăciunului. Ac-tualii guvernanți, aidoma foștilor, fac ochii mari mirî-n-du-se că a venit... iarna. Ridică din umeri și dau din gură, cum că, iată, frigul e mare, apa e puțină... nu-i gaz, nu-i curent, nu-i păcură, nu-s cărbuni, nu sînt lem-

Prin surprindere

ne... Dar, lasă, că la vară iar e cald și... Iarăși nimeni nu face nimic pentru vremea cînd iarna... Tot prin sur-prindere vine, tot nepregătiți ne găsește. Cu aceleași vechi justificări, pe care le știm — bătrîni și copii — pe de rost. Dublate de avertismente: atenție, o să fie și mai rău; atenție, nu va mai fi nici lapte; atenție, s-a impu-ținat pîinea; atenție... Și tot românul e atent la atenții — dîrdîie în casă, umblă jegos, orbecăie, alunecă pe străzi, îngheață la cozi, injură și rabdă. Las' că la vară iar e cald. Toamna numărăm bobocii din statistici — ne-gativul mare, pozitivul mic. Și așteptăm ca iarna să ne ia prin surprindere — cu întreaga ei cohortă de mlizerii, cu întregul arsenal de vorbe goale ale guvernanților. Și tot așa, din surpriză în surpriză...

Traian SUCIU

Redacția urează

Ca Mulți Ani!

tuturor ce poartă numele IOAN—
redactori, colaboratori, cititori,
simpatizanți ai gazetei noastre.

Domnului primar al Sibiului

Avertisment, pe ici, pe colo, și anume în punctele esențiale

Nu îmi vine ușor să iau o atare atitudine față de dv. din foarte multe motive, dar cred în justetea demersului. Întot-deauna mi-am spus că atunci cînd decorurile alunecă, cînd compromisurile fac din poli-tică nisipuri mișcătoare, repe-

rele morale sînt cele care tre-buie să primeze. Și care pot salva.

Este vorba de intenția dum-neavoastră și a celor care vă secondează de a desființa Mu-zeul de Istorie Brukenthal pentru a muta Primăria acolo.

Cînd am auzit primele zvonuri mi-am spus că e o glumă proastă. Dar gluma se îngroa-șă și nu poate fi lăsată să ja

(Continuare în pag. a IV-a)

Lucian FILIP,
președintele P.A.C. Sibiu

TREI ANI DE HAOS!

Dezvoltarea societății romă-nești, sub toate aspectele, se poate realiza în diferite condi-ții, care trebuie respectate cu strictețe. În primul rînd, gu-vernanții trebuie să fie pă-trunși de simțul răspunderii, avînd la bază cinstea, corec-titudinea și incoruptibilitatea. Puterea conducătoare a țării, lipsită de o opoziție bine or-ganizată, facilitează abuzuri, corupție și ură între catego-riile sociale. În ultimii trei ani s-a dovedit că guvernanții au comis o serie de greșeli grave pentru țară, pe care le vom enumera în cele ce ur-mează.

a) Au redus săptămîna de lucru la 5 zile, fără să țină seama de declinul producției, de uzura morală și fizică a tehnologiei; nemunca s-a per-petuat, încît deabia patru zi-le pe săptămîna s-a lucrat. b) Din proprie inițiativă, Pute-rea a majorat salariile unor categorii de muncitori, fără acoperire în producție și pro-ductivitate. În acest fel s-au stimulat pretenții de majorări salariale și din partea altor categorii de lucrători. c) S-au achitat salarii unor oameni, fără muncă, cel puțin șase luni. d) S-au eliberat pîștele sociale, din partea întreprin-derilor, tuturor salariaților, deși sumele respective puteau fi transformate în acțiuni. e)

Scoaterea din țară, sub diver-se forme neortodoxe, a bunu-rilor statului, de miliarde de lei, ceea ce a facilitat bișnița și îmbogățirea unora. f) Un mare dezastru economic s-a concretizat prin liberalizarea comerțului înaintea privatiză-rii industriei mici și mijlocii.

Așa s-a creat bișnița de stat. Bișnițarii, legați sau nu, s-au aprovizionat cu marfă de la stat, pe care au vîndut-o cu suprapreț — speculă. Profitul, în loc să intre în caseria țării a intrat în buzunarul spe-culanților. g) Liberalizarea prețurilor pe economie con-stituie un adevărat genocid. Statul patron a dat mină li-

beră slugilor sale să manipu-leze averea comună, după bu-nul plac. Mai mult, pentru a-coperirea matrapazlicurilor, statul a acordat regilor și so-cietăților economice subvenții — care la rîndul lor și-au ad-judecat salarii după bunul plac. Cînd au ajuns la limită — falimentare — au majorat prețul produselor. h) Nerecol-tarea de grîu, sfeclă de zahăr, soia etc. de pe circa 1 milion de hectare și neînsămînțarea de toamnă, în 1991, a produ-selor de sezon constituie o cri-mă economică. În loc ca statul să achiziționeze grîu de la țărani, l-a importat pe valută. După toate acestea a urmat și o cruntă secetă. i) Dezordinile de la Tîrgu Mureș, de care Puterea n-a fost străină, mine-riadele care s-au produs cu totul nejustificat, au dat naș-tere la frămîntări sociale, cu divizarea societății în tabere. j) Multe din legile votate în Parlament au un caracter am-biguu, sînt incomplete, neex-plicite, lăsate la voia fiecăruia pentru a fi aplicate după pofta inimii. Să exemplificăm: Legea 18/1991, a Fondului Funciar, a facilitat risipirea avutului național prin aplica-

(continuare în pag. a III-a)

Vasile GIURGIU

— veteran de război —

ȘTO KULTUR! (I)

MOTTO:

„Cînd aud cuvîntul cultură, îmi vine să pun mîna pe revolver!”
(anonim contemporan,
cu care s-ar putea i-dentifica și alții)

În momentul în care „tru-pele sovietice eliberatoare” au intrat pe pămîntul românesc, toată lumea a răsufletat ușura-tă, pentru că s-a îndepărtat pentru totdeauna jugul fascist de pe grumazul trîditorului popor român. În satul de un-de mă trag, rămășițele hitle-rismului (care a dispărut peste noapte, odată cu ultimii mo-tocicliști), s-au manifestat prin cîteva oglinjoare și pămătu-furi de ras, uitate prin ramu-rile merilor, prunilor și nu-cilor de pe marginea drumu-rilor. Scurt timp după aceea (în mai puține ore decît de-gețele de la o mină) a sosit „e-liberatoarea KRASNAIA AR-MIA”. Momentul „Răpirii Sa-binelor” ar fi părut o glumă de prost gust de vreme ce, chiar dacă erau ascunse prin-tre saci, fecioarele erau deflo-rate pentru a învăța că tre-buie să se obișnuiască și să respecte „noua ordine”. A fost începutul „epocii...”. Și unii și alții aveau dreptate. Cîte un kirghiz, turkmen sau kal-muc își mîna bidivii dintr-un fotoliu Louis XV. Cîte-o cea-tă de cazaçî desfăcea cu sabie

cîte o conservă. Aceiași elibe-ratori aruncau la Viena pia-nele pe geam și se distrau gro-zav ascultînd trîlurile ceasuri-lor deșteptătoare — jefuite, desigur — agățate de gîtul lor. Nici unul, însă, dintre acești elibertori nu s-a gîndit să a-tenteze la burgul Herman-stadt, păstrător al unor inesti-mabile moșteniri culturale eu-ro-pene.

În anii „comunismului bi-rultor” s-a întîmplat, uneroi, să-i treacă prin cap cîte unui activist că orașul ar arăta mult mai frumos dacă în loc de Turnul Sfatului s-ar con-strui un bloc turn cu geamuri largi, a căror lumină să-i fe-rească pe pruncii sibieni de obscurantismul medieval, rea-lizat printr-o hidoasă copro-ducție burghezo-moșierească. Norocul a fost că un om, la acea vreme arhitect al orașu-lui Madrid, a părăsit franchis-ta și fascistă Spanie pentru a se întoarce în sinul cald al in-ternaționalismului proletar. Greșit gîndit-au cei ce l-au primit, pentru că el orașul nu a primit. ba dimpotrivă, a reușit să obțină recunoașterea Sibiului vechi ca rezervație ar-hitectonică — componentă de inestimabilă valoare europe-
nă.

Marius GHEORGHIU

Sfântul Ioan Botezătorul

În ziua următoare după praznicul Botezului Domnului, la data de șapte ianuarie, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe Sfântul Ioan, cel care s-a învrednicit să fie botezătorul Domnului Iisus Hristos.

În acest sfânt are sărbătorirea nașterii sale în 24 iunie și a tăierii capului din porunca regelui Irod la 29 august, în aceeași zi se cinstește ca pricinuitor al botezului din râul Iordan, botez săvârșit asupra Fiului lui Dumnezeu.

Iată o scurtă arătare a prilejului de sărbătorire:

„A doua zi după Dumnezeiasca Arătare (a Sfintei Treimi la Botezul Domnului în Iordan), am luat dintru început, de la sfântii părinți, să prăznuim Soborul Sfântului Prooroc, Înainte-mergător și Botezător Ioan, ca unul ce a fost slujitor al tainei dumnezeiescului Botez al Domnului. Și s-a așezat și acest praznic pe lângă celelalte praznice ale sale, pentru a nu trece cu tăcere nici una din faptele lui cele minunate” (Mineiul Ianuarie, Ed. V. București, 1975, p. 159).

Lauda sfântului botezător este săvârșită într-una dintre cîntările slujbei sale: „Prea lăudate înainte-mergătorule, al lui Hristos, Botezătorule al Dumnezeului însuși, pe tine cu multă cucernicie fericindu-te, slăvim pe Hristos, Cel ce în Iordan și-a plecat capul și firea oamenilor a sfîntit-o. Deci pe Acela roagă-L, să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă” (Idem, p. 152).

Cel ce a trăit în pustia Iordanului în post aspru și în continuă rugăciune, fără a pune bătură amănitoare pe buzele sale, îndeamnă în ziua sărbătoririi sale să petrecem în post și rugăciune, fără a consuma băutura pînă la îmbătare.

De asemenea, cel ce a văzut pe Fiul lui Dumnezeu la botezul Lui în râul Iordan și pe Duhul Sfânt în chip de porumbel stînd deasupra Mîntuitorului, apoi a auzit glasul Tatălui Cereș, îndeamnă prin recunoașterea acestei sfinte arătări la cinstirea lui Dumnezeu, Cel preamărit de lumea creștină în Sfînta Treime.

Pr. I. BUTA

DIALOG CU CITITORII

● Constantin Pircălăboiu. Am mai scris despre sare, constatînd că și dumneavoastră, că lipsește adesea din magazine și că prețul i-a sărit considerabil, apropiindu-se, tiptil, de cel al zahărului. Se mai face sare muncind, dar cum toți vrem să fim parlamentari, e limpede că ea doarme prin oțene. Să ne amintim că românii erau plătiți în sare (de unde și cuvîntul salarîu). Cine știe, poate nu sîntem departe de un astfel de mod de retribuție, dar să ne bazăm pe capacitatea de reacție a finanștilor noștri, care nu se lasă dați la o parte cu una cu două. Mai bine plată în bani umflați, decît în sare care nu se găsește.

● Mircea Brezic, B-dul Mihai Viteazul nr. 29, bl. P.8, ap. 71. Deși au apărut „partide” și în jocuri, unul al ILL-istilor și altul al „apropiatarilor”, de aici decurgînd modalități diferite de rezolvare a defectiunilor tehnice din

rețele termice, interesele tuturor s-ar putea armoniza printr-o prestație completă a aleșilor asociațiilor de locatari. Deocamdată dumneavoastră se remarcă contabil, adună bani, trimite somații, dar nu sînt de văzut cînd e vorba să controleze, pînă la ultimul bănuț, dacă încasările s-au făcut pentru livrări de cald sau de frig. Problemele trebuie luate serios în mînă, iar profitorii — de guler, Sper, totuși, că între timp, defectivitatea a fost înlăturată. Dacă nu, să mergem împreună pe teren.

● Tiberiu Ladanyi, strada Lungă nr. 5, Făgăraș. Ziarul în care se află articolul medical ce ni-l solicitați nu-l mai avem decît la colecție, devenită „tabu”. Desigur, l-ați putea consulta (copie) la redacție sau la Biblioteca „Astra” din Sibiu. Avînd în vedere vîrsta dumneavoastră, faptul că sînteti sienerd vă recomandăm rezolvare de la distanță. Numai să iau leafa, să am bani de timbru.

● Elena Plugaru, strada Mitropoliei 18. Situația în care vă aflați, așa cum o descrieți, e într-adevăr de coșmar, chiar și pentru cei care doar o cîntesc și n-o trăiesc efectiv. Am văzut și „perceput” multe dămăcii la viața mea și, deși adesea solicitat să le rezolv gazetarile, n-am reușit să sting nimic. Eu zic să apelați și la dialog cu persoana respectivă, iar dacă nu merge, din nou, și mai convingător, la organele cu atribuții în impunerea legii.

● Anonim (bănuiesc, prin uitare de sine). Elementele istorice oferite se găsesc în cărți, dar dacă azi se preferă lecturilor istorice cititul prețurilor de pe etichete, n-avem ce face. Mi se pare demn de reținut amănuntul că în 1929, Senatul României „dădea” o lege de oprire a imigrației. N-ar strica s-o dea și azi, avînd în vedere valul de sosiți din lumea a treia, pare-se tot în a treia. Dar măcar noi scoatem mai încet cuțitul.

D. VAGUSI

M. ȘTEFAN

Cartea

ASTRA de Paul Goma

Ignorat și hulit cu metodă, dizidența sa depășind calculul infimului spirit de conservare, Paul Goma lasă impresia unui scriitor apărut peste noapte. Aprecieră, deși pare minimalizatoare, poate să se afle, foarte bine, și în extrema cealaltă, dacă ne gîndim peste ce noapte am trecut cu toții, în acest caz aspectul neavînd tangență cu ceea ce numim, îndeobște, receptarea unui nume nou — de altfel foarte cunoscut în planul revendicativului interzis —, dar realizînd atingeri cu efecte voltaice în planul speranței uman-politice românești, afiată, ca de obicei, în proces de zidire precum Ana lui Manole, în numele unui sacrificiu care, din fericire, cel puțin în planul libertății de expresie, cine știe, poate din rațiuni tactic-concepsive, fie că nu e controlabilă, încă nu pare reîntoarsă la o nouă noapte.

Surpriza cea mai mare pentru noi, sibienii, se arată a fi condiția sa de concitadin, depășind nu numai statutul său de refugiat basarabean ținînd să atîrne de fundamentele naționale într-un spațiu românesc inalienabil și, totodată, mai iertat de vitregiile istorice contemporane, dar și forțînd prin franchise și recunoștință abordări literare care, „localist”, au oscilat între memorialistică și „balete lirice”. Fie că, Paul Goma a locuit la Sibiu, a venit să facă aici liceul însă, instinctiv-integrator și, în aceeași măsură, înfricosat de „despărțirea în propria țară”, își uceniceste revolta premonitory politică căutînd țările în depozitele culturale și istorice de românităate autentică, unul din acestea fiind biblioteca „Astra”, ruptă de Asociațiune, denumi-

tă în fel și chip, împinsă spre felurite dependențe, dar purtîndu-i, prin comorile salvate, idealul național.

După „Sabina”, volumul „Astra” reia, pentru unii obsesiv, pentru alții doar ca o a doua secvență, seria de paime pe care le merită un trecut degradant, pur și simplu obscurantist. Acuzînd „igiena” proletcultistă la care a fost supus fondul de carte al acestei prestigioase biblioteci, Paul Goma reiterează, în fapt, practicile arderii cărților în piețele publice și, pentru Transilvania, provincie istorică românească care este legătura neamului, un asemenea tratament echivalează cu o deliberată ștergere de memorie a istoriei naționale și idealul Unirii celei Mari.

În planul pur literar, scriitorul pare zorît de abundența adevărilor ce trebuie rostite, motiv pentru care nu pare a fi socotit nici un stilist, nici un maestru al acompoziției, dar o temperatură ușor lirică-medelenistă, palpabilă prin faptul că urmărește destine ce-și caută o precocă maturizare, conferă scriiturii sale particularități aparte. Abrupt în povestire, sentimental în ilustrarea raporturilor interumane, fără menajamente în atacarea sicofanților, Paul Goma adaugă acestei cărți, pentru noi, sibienii, prezența unor personaje recunoscutibile, căutînd adaptări la timpuri ingrate, ascunzîndu-se mai jenant sau mistificîndu-se cu nonsalanță.

Un cuvînt bun Editurii „Dacia”, pe bună dreptate mai de încredere pînă la sfîrșit în căutare de grăbite pri-copseli.

Ștefan MIHAI

„Vizionari” și „profeții”

1. Despre anul 1993 și-au exprimat „părerea” mai mulți prezicători, care, chiar dacă nu au prestigiul lui Nostradamus, sînt luați în seamă de către mulți oameni din lume, chiar și de mari personalități.

Profețiile unora dintre ei sînt foarte răspîndite. Dintre acestea poate ocupa un loc fruntaș într-un eventual „top”, cele ale italianului Mario Budei, cunoscut sub numele de pastor Mariangelo. Acesta, în vîrstă de 78 de ani, mai predică în bisericile franciscane din Assisi, un oraș din Umbria, nu departe de Perugia. Din 1945 redactează, an de an (la început scriînd de mînă) un calendar cunoscut cu titlul de „Calendario di Frate Indovito” prin care își răspîndește profețiile, atît prognoze ale vremii cît și previziuni asupra viitorului.

În acest calendar au apărut previziuni care s-au confirmat: mari calamități naturale (spre

exemplu cutremurul din Anatolia), căderea zidului Berlinului, frămîntările din estul Europei, sfîrșitul URSS-ului, dezmembrarea Iugoslaviei, căderea lui Gorbaciov ș.a.

Pentru 1993, pastorul Mariangelo prevede în calendarul său: tulburări în Orientul Mijlociu, crize politice urmate de tulburări în Cuba și China, frămîntări la curțile regale (nu face precizări), „curtea” din Turnișor, scăderea prețului benzinei (tot fără precizări, dar poate și la PECO a noastră).

„Calendario di Frate Indovito” pe anul 1993 a ajuns la tirajul de 5.300.000 de exemplare și a devenit periodicul cel mai difuzat din Europa, concurend cu Asahi Shimbun și Yomiuri Shimbun din Japonia și depășind tirajul lui The Daily Mirror din Anglia și Bild din Germania.

D. VAGUSI

M. ȘTEFAN

De vorbă cu piticii...

Foto: R. BALINT

PROGRAM

JOI, 7 ianuarie

7.00 Programul Televiziunii Naționale din Republica Moldova • Telematinal. 10.00 TVR — Iași. 11.00 TVR — Cluj. 12.00 Film serial: BO-

NANZA. 13.00 Lumea copiilor. 14.00 Actualități. 14.15 Ora de muzică. 15.00 Preuniversitară. 15.30 Cursuri de limbi străine (engleză). 16.00 Repere moldave. 16.30 Repere transilvane. 17.00 Actualități. 17.05 Emisiunea în limba germană. 18.15 Povestea vorbei. 18.35 Telediscul muzicii populare. 18.50 Simpozion. 19.00 Spectacolul lumii. Eterna Grece (I). 19.30 Desene animate. 20.00 Actualități. 20.35 Sport. 20.45 Film serial: „DALLAS” (195). 21.45 Meridianele dansului. 23.00 Actualități. 23.15 Confluente.

S. R. L.

str. Samuel Brukenthal nr. 2
tel. 41 81 08; 41 59 98; 41 52 10;
41 81 18 (prefix 92)

Redactor șef Traian Suciu • Secretari redacție: Ioan Ro-dean, Eugen Săucea • Redactori: Gabriela Bălan, Na-talia Droc, Lucian Filip, Marius Gheorghiu, Ion Girnod.

Ștefan Mihai • ISSN 1220 — 8124 •

Tiparul: POLSIB S.A. Sibiu

(urmăre din pag. 1)

rea ei în mod abuziv, de către indivizi care au deținut și în trecut puterea. Aceștia, împreună cu rudele și protejații lor s-au îmbogățit peste noapte în detrimentul statului, prin eludarea acestei legi. l) Finantele țării s-au cheltuit în mod nechibzuit. Fondurile valutară și creanțele de la țările, de peste 5 miliarde de dolari, s-au strecurat inutil în operațiuni discutabile. Pe par-

curs au apărut datorită externe. Lucrările de investiții au stagnat, deși la întina Puterii a stat, pe lângă altele, industria turismului (în cei trei ani s-ar fi putut construi,

tre, operațiunea ar fi absorbit o mare cantitate de forță de muncă. o) Din nefericire s-a constatat că însăși Parlamentul face risipă cu banii statului: cheltuirea a peste un

late mai sus. Nici până azi n-au fost judecați teroriștii, sau cei care au provocat evenimente sângeroase, ca mineriadele sau Tg. Mureș. Statul a fost prejudiciat moral și

TREI ANI DE HAOS!

în munți, centre de agrement, prin absorbirea unei importante forțe de muncă. m) Sănătatea poporului a fost grav afectată. Scumpirile medicamentelor, lipsa fondurilor pentru unitățile sanitare, a influențat negativ asupra vieții. Importul de deșeurile toxice aduse din Germania cu care s-a otrăvit sufletul și viața cetățenilor este un fapt care nu poate fi trecut cu vederea. n) Fondurile fixe ale statului au fost neglijate. Navele marine, considerate casate, au fost vândute ca fier vechi unor beneficiari străini pe sume derizorii. Aceștia le-au reparat și multe dintre ele plutesc pe mările și oceanele Terrei în bune condițiuni. În acest timp, combinatele românești sînt în criză de fier vechi. Dacă ar fi fost dezmembrate aceste nave în folosul industriei noas-

milliard de lei de către parlamentari în scopul cumpărării de televizoare color, videocasetofoane, autoturisme și altele. p) Din motive demagogice și prozelite, Puterea a încurajat, în mod ridicol, înființarea a peste 150 partide politice, creîndu-se derută în rândul electoratului. De reținut că toate doctrinele politice și nuanțele lor pot fi cuprinse în cadrul a 5-6 partide. Au fost încurajate partidele xenofobe, care nu fac cinste României. Xenofobia au pătruns și în Parlament. Comportarea lor în vîzual Europei nu ne onorează. r) Constituția României nu este aplicată. Separarea puterilor în stat este strict formală - teoretică. Puterea judecătorească funcționează ca în trecut. Nu s-au luat măsuri de stoparea și judecarea neregulilor semna-

material. Cine plătește? Opoziția, partidele istorice n-au fost și nu sînt nici azi la nivelul epocii în care trăim. Activitatea lor în Parlament a fost și este anemică, neefectivă. În fruntea lor, la toate nivelele s-au cocotat, în multe cazuri, elemente dubioase. Unele dintre ele au ajuns în Parlament; au cochetat cu comuniștii. Partidele istorice, în general opoziției au partea lor de răspundere în legătură cu dezastrul economic și social din România. Politicienii din aceste partide s-au preocupat de ocuparea de posturi în ierarhia de partid. În fruntea acestor partide s-au instalat, în mare parte, bătrînii nelăsînd loc tineretului - mai mult, acesta a fost marginalizat. Doctrina partidelor istorice n-a pătruns în mediul rural, cei vîrstnici fiind incapabili

să o facă. Numai tineretul este în stare să penetreze în cele mai îndepărtate sate. O parte dintre tinerii marginalizați au luat drumul exilului, al pribegiei. Aceștia au abandonat lupta, au dezertat de la datorie. Vîrstnicii „au uitat” că tineretul a făcut revoluția și că viitorul îi aparține. În opoziție cu aceasta, de remarcat că după 23 august 1944 tineretul s-a angajat într-o luptă aprigă împotriva comunismului; și-au sacrificat avuții, familia și viața pentru un ideal nobil. Sacrificiile au fost incommensurabile, dar au luptat.

Politica externă a României, văzută de omul de pe stradă, nu se situează în parametrii unei colaborări și într-ajutorări reciproce. Alianțele majore sînt inexistente. Ungaria, de exemplu, a încheiat tratate de prietenie cu Ucraina, Rusia și, tradițional, cu Germania. România bate pasul pe loc. Mai mult, pînă și cu Republica Moldova în ultimul timp relațiile s-au înveninat.

P.S. - Bilanțul pe această perioadă, de trei ani, ar fi putut fi cu totul deosebit dacă FSN-FDSN nu s-ar fi îndepărtat de popor și de interesele sale, dacă interesele țării ar fi avut prioritate față de interesele de grup sau personale. (V.G.)

VASILE AVRAM ZEUL din LABIRINT SIBIU, DECEMBRIE 1989

XXIV. Pancarta de sub pufcaică

Florin Damian era maestru, șeful secției arte plastice al Cooperativei Progresul, unanim stimat și îndrăgit de subordonați. În zilele premergătoare manifestărilor de la Sibiu s-a întâlnit des și în afara orelor de lucru cu colegii și cu prietenii pentru a schimba impresii și a evalua situația de la Timișoara. Simțeau cu toții că nu poate fi vorba de o simplă răzmeriță izolată și că revolta va izbucni cît de curînd și în alte orașe, inclusiv la Sibiu.

În 20 decembrie a venit acasă tîrziu după miezul nopții. Avea obrajiți tumefiați, se cățina pe picioare, își pipăia mereu, cu cîte o grimasă de durere, trupul. Numai ochii scăpărau scînteii.

- Ce-i cu tine, ce-ai pățit? l-a întrebat tatăl.

- Nemerniciu...

- Unde ai fost, ce s-a întîmplat?

- Stăteam la bar, la Union, împreună cu alți patru colegi. Vorbeam, firește, despre Timișoara și despre ce avea să se mai întîmple în țară. Toți din local erau convinși că tiranul nu mai are multe zile, așa încît am și început să murmurăm cîte un „Jos Ceaușescu”. La un moment dat a intrat o patrulă de miliție care-și făcea rondul și ne-a arestat pe toți cinci. Ne-a dus la sediu, unde ne-au bătut și ne-au chinat ca pe niște criminali. Unul dintre ei mi-a pus pistolul la tâmplă și mi-a spus că, în virtutea stării de urgență decretate, are dreptul să mă împuște. De-abia acum ne-au dat drumul, bestie. Lasa că le arătăm noi lor...

Ziua următoare a fost prezentă la manifestare, împreună cu tatăl său și cu colegii, iar în 22 dimineața a anunțat că pleacă la secție să dea de lucru oamenilor (celor care eventual, se vor prezenta aco-

lo), după care va ieși din nou în oraș.

- Fiți atenți, zice tata, că aștia nu se joacă, trag.

- Să tragă! Dacă nu ieșim noi în stradă, cine să lase?

A stat aproape întreaga zi în fața sedliilor miliției și securității. A fost printre cei care au cerut cu insistență să fie eliberați arestații. Purta o pancartă pe care scrisese cu litere stîngace: „Jos tiranul!”. O agita mereu în fața mulțimii și-i îmbărbăta pe cei șovăielnici. Se uita spre geamurile întunecate ale birourilor, căutîndu-și din ochi pe cei care-și chinaseră cu două seri înainte. Firește că nu se arătau la vedere, stăteau în spațiile ușilor, cu armele pregătite pentru deschiderea focului. Echilibru dintre cei dinăuntru și cei de afară devenea din ce în ce mai fragil. „Eram și eu acolo, povestește tatăl, ajunsesem chiar lîngă aleea dintre Policlinica cu plată și securitate. M-am întîlnit cu un coleg al băiatului care mi-a spus că Florian e ceva mai jos, lîngă garajele poliției. Mulțimea striga, flutera, protesta. Niște tineri au vrut să sară gîrdulețul spre sedliul securității, dar i-am oprit: nu faceți asta, vreți să vă rupă cîinii bucăți? Am văzut cum a ieșit din sediu un cetățean îmbrăcat în civil și, mai apoi, cum s-a deschis focul. Au căzut mai întîi două persoane, i-a tras mulțimea la o parte și i-a dus la spital...”

Era și Florian printre cei care au ajutat la transportul răniților. Dar și printre cei care, avînd de răzbunat brutalitățile din seara de 20 decembrie, au prins cîțiva securiști și milițieni pentru a-i preda unității militare. Cu unul dintre ei s-a luptat corp la corp. Apoi nu l-a mai văzut nimeni, pînă în momentul fatal.

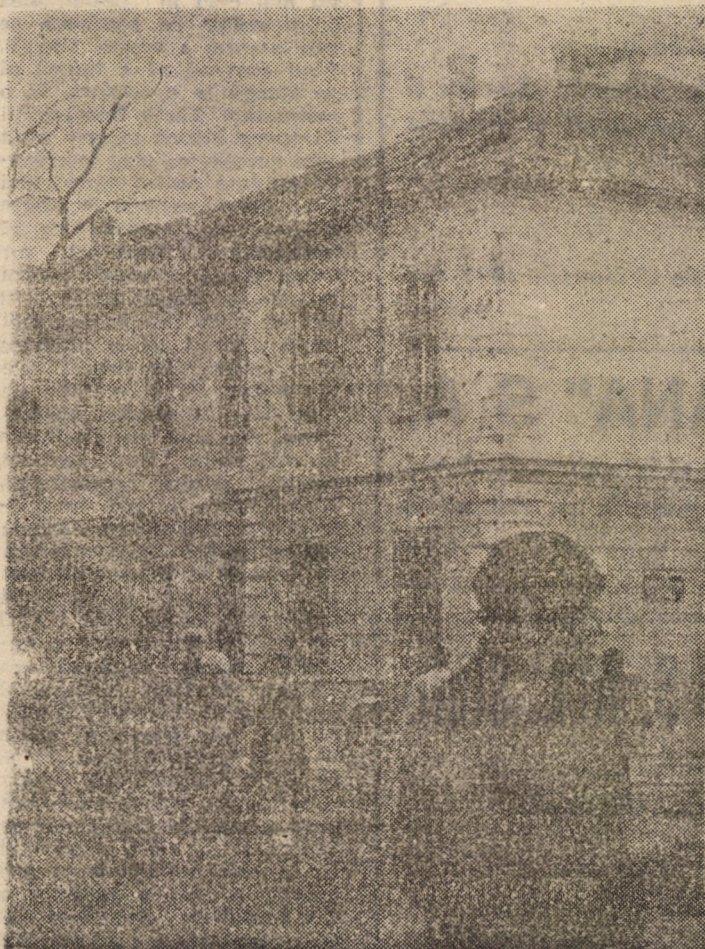
„Am stat acolo pînă la ora unu și ceva, continuă tatăl. În jurul meu șuierau gloanțele, m-am trîntit la pămînt și m-am trîntit pînă într-o zonă de siguranță, în holul unui bloc de locuințe de pe strada Gh. Dej. Pe la patru jumătate, cînd mi s-a părut că focul s-a mai potolit puțin, am revenit în același loc, să mă interesez de Florian. Mergînd pe stradă, am văzut trupurile a trei milițieni morți. Aveau pe deasupra uniformelor cîte o haină civilă. Întreb peste tot de băiat. Cineva îmi spune că l-a văzut mai devreme luptîndu-se cu un securist, dar nu știe încotro a plecat. Am stat acolo pînă la ora șase, cînd a început iarăși tirul, apoi am plecat singur spre casă...”

Florian însă n-a mai venit. Pe la ora șapte, cîteva gloanțe i-au ciuruit abdomenul. A căzut peste gardul care des-

parte trotuarul de zona verde din fața sedliului miliției. Noaptea, tîrziu, l-a cules de acolo o mașină a unității militare și l-a transportat la morgă. N-a putut fi identificat atunci, din pricină că actele lui erau în torpedoul mașinii, parcată tocmai lîngă magazinul Dioda.

„L-am căutat a doua zi prin tot orașul - relatează în continuare tatăl - dar nu l-am găsit nici pe stradă, nici la spitalul public, nici la spitalul militar. Într-un fel mă bucuram, credeam că a scăpat și că stă ascuns undeva, pînă cînd a venit la mine un prieten al lui și mi-a spus că, uîtîndu-se la morgă peste gard, l-a văzut și pe Florian acolo.”

Zăcea în rînd cu alți morți, purtînd pe chip semnul unei uimiri de netradus în cuvinte. Sub pufcaică înghețată ascunsese pancarta pe care stătea încă scris „Jos Tiranul!”

Policlinica cu plată - ciuruită de gloanțe în decembrie '89

XXV. Intersecție ucigăse

Victor Cioran cumpărase un brad frumos și-l adusese acasă, să-l împodobească de sărbători. „O să avem cel mai formidabil brad din lume, le-a spus copiilor, iar Moș Crăciun o să bată la ușa noastră cu traista plină de bunătăți. Mă ajutați să-l împodobesc?” „Da, da, săreau în sus de bucurie copii, să-i împodobim acuma.” „Trebuie să mai așteptăm o zi-două, pînă pornește Moș Crăciun cu sania din împărăția lui...” O atmosferă de familie cum fiecare om și-ar dori: un tată optimist, vesel și iubitor, o mămică tîmără și frumoasă, doi copii cu părul cirilontat și ochii strălucînd în lumină ca două boabe de piper. Părea că nimic pe lume nu le-ar putea distruge fericirea - nici necazurile cotidiane generate de lipsurile de tot felul, nici zvonurile alarmante care circulau prin oraș. „S-a cîntat timpul, îi spunea el soției, nu mai e mult și vom fi liberi ca păsările cerului, vom scăpa și de tiranie și de mizerie, ai să vezi ce lume frumoasă vom construi.” Și, în entuziasmul său funciar, se repezea să o sărute și să o alinte ca în prima zi de căsătorie.

Era în seara zilei de 22 decembrie, după ce el participase toată ziua - ca și ieri, de altfel - la manifestare. A îmbrăcat ceva la repezeală și s-a pregătit să pice din nou, dar la rugămintele soției, speriată de intensitatea impuscăturilor ce se auzeau din toate părțile, a renunțat. S-a înfins pe pat și, ostenit cum era a adormit imediat. Pe la ora 10, însă, vine un copil din vecini, cu două încărcătoare de cartușe în mînă.

- Le-am găsit în fața sedliului poliției, spuse, nu știu ce să fac cu ele.

- Du-te la unitatea militară, i-a spus el după ce le-a examinat pe toate părțile.

- Mi-e frică. Nu cumva să spună că le-am furat.

- Bine, lasă că le duc eu mîine dimineață. Și așa am auzit că au mare lipsă de cartușe... [...]

(va urma)

Mica publicitate

FELICITĂRI

LA MULȚI ANI tuturor celor care astăzi își sărbătoresc numele din cadrul S.C. „IOAN ȘI DAN” S.R.L. (7) **V. Cherătoiu**

Cu prilejul zilei onomastice urăm din tot sufletul mamei noastre IOANA GUIST — multă sănătate și fericire în mijlocul celor dragi. LA MULȚI ANI! **Alexandru, Ibi și Eugen** (13)

Cele mai sincere urări domnișoarei IOANA FLOREA din partea lui **Alexandru**. (13)

DIVERSE

Mioara Lascu mulțumesc dr. Hilma Virgil, personalului medical de la Reanimare Chirurgie și tuturor prietenilor donatori ce i-au salvat viața. Pe această cale le dorește un an nou fericit. (14)

Timpul probabil pentru următoarele trei zile:

Vremea se menține friguroasă cu cerul mai mult senin în primele două zile. Vântul va sufla slab. Temperaturile minime vor fi cuprinse între — 18 și — 14 grade, mai ridicate spre sfârșitul perioadei, iar cele maxime se vor situa între — 6 și 1 grad. La Păltiniș, stratul de zăpadă măsoară 20 cm, iar pârția se prezintă în bune condiții. La Bilela Lac stratul de zăpadă măsoară 70 cm.

(Meteorolog de serviciu Ilie Mojie)

DECES

Cu profundă durere anunțăm încetarea din viață a celui care a fost om de omenie, soț și tată devotat

VALERIU BALTES
(inspector Banca Națională)

Sincere condoleanțe familiei îndoliate.

Otilia, Marius și Radu Popescu și fam. Staicu

COMEMORĂRI

Familia col. (r.) **Atanase Gheorghe** invită toate rudele și cunoștințele să participe la slujba religioasă de comemorare a unui an de la trecerea în viața veșnică a aceleia care a fost soția, mama și bunica ideală

MINODORA ATANASE
(n. Dora Bucur)

Slujba va avea loc sâmbătă, 9 ian. 1993, ora 11.30 la biserica din str. Lungă, Sibiu. (9)

S-a scurs un an de când a plecat de lângă noi, lăsând în urmă lui durere, lacrimi și dor nestins, scumpul nostru soț, tată, bunic și ginere

EUGEN TINCA
— 55 ani —
(Căsoț)

Parastasul de pomenire va avea loc azi, 7 ianuarie 1993.

Dumnezeu să-l odihnească!
(15) **Familia**

ARCHIM — S. R. L. Sibiu

Piața Mare nr. 11, tel. 43 52 76, fax 436659,

angajează pentru FITOFARMACIE:

■ **INGINER(Ă) AGRONOM sau TEHNICIAN.**

Condiții:

- domiciliul în municipiul Sibiu;
- cunoștințe profunde în protecția plantelor și combaterea dăunătorilor în agricultură și industria animalelor;
- vîrsta maximă 35 ani;
- apatitudini comerciale.

Concursul se ține în data de 15 ianuarie 1993, ora 12 la sediul firmei. — 7 —

S. C. „SIBIANA” S. A.

anunță publicul consumator că intenționează să majoreze cu 12—20 la sută prețurile cu ridicata la brînzeturi. — 6 —

S. C. „FRÂNCU” S. R. L. Sibiu

str. N. Teclu nr. 1,

VINDE en-gros produse din Grecia:

■ **LĂMI**

■ **PORTOCAL**

■ **HELLAS**

Telefon 43 64 06.

— 477 —

Avertisment, pe ici, pe colo, și anume în punctele esențiale

(urmăre din pag. 1)

proportii nefaste pentru oraș, pentru Convenția Democrată și pentru toți cei care v-au susținut.

Recent, dl. director al Muzeului de Istorie a spus că l-ați apostrofă cu ceva de genul: „Să vă bucurați că n-am venit cu 5 camioane să vă descărcăm”. Există în acest ultimatum ceva din maniera altor timpuri...

Acest proiect a ajuns deja într-un punct dureros, care îl amenință să devină monstruos. Sibiu este un oraș celebru în tot estul european, prin trecutului său medieval. Asta îl individualizează. Or, dumneavoastră intenționați să spulberați tocmai Muzeul care reține cel mai bine, pentru străini și pentru copiii noștri, această componentă. Cît se poate de respectuos, țin să vă reamintesc că tema majoră a programului electoral pentru care ați fost ales a fost „Revenirea la Sibiu istoric și tradițional”. Pe care, acum, îl periculiți prin anexări pentru funcții administrative. Îmi pare rău, dar gestul sugerează pe tăranul parvenit, care după ce „s-a ajuns”, se mută în Palatul baronului Brukenthal, ca să se bată peste foale în fața străinilor cu un strămoș pe care nu l-a avut. Lăsînd la o parte argumentele de ordin cultural, există și argumente istorice, care ar face ca transformarea Muzeului în Primărie să fie o împietate. Totuși, Muzeul funcționează de 30 de ani și chiar dacă înainte a fost Primărie, statutul îndelungat, sub auspiciile căruia a funcționat clădirea, dă dreptul de posesie instituției culturale. Polemica referitoare la preeminența oului sau a găinii, nu

o dată a făcut ravagii în istorie. (Bălcescu, în acest sens, pune problema pertinent în „Românii supt...”). Aici e vorba de o instituție mult prea reprezentativă pentru oraș ca să gîndim strict aritmetic, sau, ingineresc. Chiar și perspectiva juridică suportă, în acest caz, dată fiind complexitatea problemei, nuanțări. Repet, nu îmi este ușor a vă ruga să reveniți asupra intenției, fiind din partidul pe care îl reprezintă în județ. Odată v-am susținut, în pofida opoziției altora. Și din această cauză, dar și ca ziarist, și, de ce nu, „ca simplu cetățean” al orașului mă văd îndrituit să vă amintesc acest lucru. Ca ziarist, dacă dl. Trif din FSN ar fi fost primar acum, l-aș fi amendat public. Cum, de altfel, am și făcut-o atunci cînd era. Onestitatea, deci, ar cere o atitudine similară și în această situație. Fac apel și la ceilalți consilieri ai CD, și, în ultimă instanță, la toți consilierii municipali, să nu lase asemenea greșală în urmă, pe „legislatura” lor, perioadă grea, dar generoasă, pentru care electoralul le-a dat încrederea. Cel care răspund de destinele Muzeului se vor apăra, așa cum e și normal, susținînd o cauză dreaptă. Se va face probabil apel la multe instanțe ale societății civile, care se vor raporta la caz și nu știu în ce măsură o să suportați o asemenea undă de șoc. Va interveni presa locală și națională, opinia publică din oraș, televiziunea, Parlamentul, Guvernul, presa internațională și organisme europene de protecție a culturii și tradiției. Vă periculiți statutul și pe toți cei ce au crezut în Convenție. Căci oamenii, în pofida a ceea ce credeți, au votat un pro-

gram, o idee, și abia apoi un om. Nu este deci normal ca un singur om să fie lăsat să și foneze toate acestea. Și apoi, e vremea ca partidele care au executiv să aibă cel puțin acest drept: de a interveni atunci cînd este necesar. E poate un început care trebuie să demonstreze că cei din administrație prea repede au uitat de unde au plecat și cum au ajuns acolo unde sînt. Problemele Sibiului sînt numeroase (perioada este grea) și multe din acestea s-au repercutat asupra Primăriei. Mulți acuză Primăria, pe nedrept, din cauza unei politici defectuoase la nivel național. Poate că o atitudine de neînțelegere, mai deschisă spre dialog cu oamenii de aici, ar fi redus nemulțumirile. Căci este cert (era poate de așteptat) că mare parte din locuitorii orașului sînt nemulțumiți. Nu a grăvit toate acestea cu gafa care se profilează. Asemenea tabieturi merg pentru „vătaful” de la Cluj, dar nu pot fi etalate cu ostentație, fără urmări, în fața publicului sibian. Îmi amintesc că Iosif al II-lea replicase nobililor furioși pe reformismul său: „Am făcut-o ca să vă scap de coasele țărănilor”. Dacă nu subscrieți la tentativa de desființare a Muzeului, și jocul e dirijat din altă parte, vă rog să o recunoașteți public și să vă desolidarizați de ea. Asumati-vă responsabilitatea într-un fel. Dacă, totuși, sinteți de acord cu proiectul și persistați în a intra într-un scandal catastrofal, o să vă rog să vă gîndiți serios a vă da demisia din Partidul Alianței Civice Sibiu, cel prin care ați ajuns unde sinteți. Poate, sinteți mai potrivit pentru alt gen de partid.

REORIENTARE

Sarajevo (5 ianuarie 1993) — Eșecul Conferinței de la Geneva nu constituie o bucurie pentru locuitorii capitalei Bosniei. După 9 luni de război, ei nu mai cred în posibilitatea politicilor de rezolvare pe cale pașnică a acestei situații, fiind convinși că e timpul să se ajungă la o cotitură, la o reorientare. Tăriele Comunității Europene înclină tot mai mult spre necesitatea unei intervenții militare contra agresorului sîrb. Avertismentele la adresa Belgradului, amenințarea că Miloșević și Karadžić vor trebui să dea socoteală pentru ermele de război, nu au avut nici un efect. Franța pare mai puțin dispusă de a participa la o intervenție. Președintele Mitterrand, la o recepție de Anul Nou, a respins participarea franceză. În Germania tot mai multe voci, combat poziția șefului diplomației, Kinkel, care invocă tradiționala neparticipare germană în acțiuni militare internaționale, așa cum de altfel prevede imobila Constituție de după al doilea dezastru mondial. NATO nu mai are în prezent o misiune definită, după căderea Cortinei de Fier. Garant al securității continentale, NATO nu mai este dispus să asiste pasiv la conflictul încăpățînat al sîrbe. Nesigură este poziția celor două puteri membre permanente ale Consiliului de Securitate al ONU, China și Rusia, care pot opune oricînd veto-ul pentru o hotărîre a Consiliului de Securitate al ONU favorabilă intervenției armate.

S.C. „Zvonerul” S.R.L.

Glasul roților de tren

În ziua de 5 ian. 1993 am călătorit pe ruta Sibiu — Avrig cu personalul care are plecare la ora 7.47, spre Făgăraș. După o întîrziere de peste 15 minute (timp în care-am îndurat un frig de minus 19 grade) sosește și trenul — compus din șase vagoane — care arăta de parcă venea din Siberia. La urcare, nici n-am îndrăznit să intru în compartiment, pentru că mă izbeam de turturi de gheață care ațirau de plafon și la uși. Întrebat despre întîrziere și gheață, șeful de tren Ioan Bira mi-a răspuns: „Eu n-am dorit să plec din stație în asemenea hal, nici mecanicul, dar călătorii și navetiștii m-au obligat. Spuneți dumneavoastră, cum să îndrăznesc eu să intru în compartimente să le cer biletele și abonamentele?”. Avea dreptate dl. Bira. Și noi trăgem un semnal de alarmă, pentru toți aceia care răspund de buna desfășurare a traficului feroviar, că este cazul să se trezească la realitate, și să justifice prețurile mari ale biletelor și abonamentelor!

Cursuri în decor hibernal

Condițiile atmosferice ne-au provocat în ultimul timp serioase dificultăți, în mod deosebit în ce privește încălzirea centrală. Nu știu cum s-o numesc, nepăsare sau neștiință, pentru

că acum, la începerea cursurilor, elevii Școlii Generale și Liceului din Mîrșa vor fi întîmpinați de săli neîncălzite, în care nu văd (dacă timpul ține tot așa) cum se poate desfășura procesul de învățămînt.

„Noi vom remedia ce ne aparține, în cîteva zile” — îmi spunea dl. D. Batir — directorul liceului respectiv — „dar nu văd o rezolvare rapidă a conduitei ce ne racordează la centrală, care a explodat în urma neglijenței și a neînchiderii unor robinete pentru circuiții apei. Cei din Avrig (responsabili ai Centralei termice) dau din umeri, dar cînd se apropie timpul să le plătim taxele de întreținere noi trebuie să fim prompti”. Desigur, se ridică multe probleme, dar pînă la rezolvarea lor este cazul ca Primăria orașului Avrig, I.S.C.I.R. Sibiu (cei ce răspund de centrala termică) să ia măsuri pentru ca elevii din colonia Mîrșa să învețe în condiții cît de cît civilizate.

Atenție la gazul metan!

Datorită intemperiilor și a unei conduite aflate în stare avansată de degradare, scurgerea de gaz metan a provocat la blocul 79 din str. Oștirii din municipiul Sibiu o puternică explozie cu distrugeri de bunuri și probabil pierderi de vieți omenești. Deci, atenție în această iarnă (care ne face multe „figuri”) la modul cum folosiți gazul metan.

M. BALOMIR